

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ondřeje Mrákoty a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **D. J.,** zastoupený Mgr. Richardem Štaincem, advokátem se sídlem Havlíčkova 1682/15, Praha 1, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát,** se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 10 A 184/2014 - 57,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 9. 2014, č. j. ČOI 80089/14/0100, zamítl odvolání žalobce (dále jen „stěžovatel“) a potvrdil rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu pro Středočeský kraj a Hl. m. Prahu ze dne 7. 7. 2014, č. j. 10/1380/13/34. Posledně zmíněným správním rozhodnutím byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 100 000 Kč za porušení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v relevantním znění (dále jen „zákon o ochraně spotřebitele“), a naplnění skutkové podstaty správního deliktu uvedené v § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se měl stěžovatel v postavení prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele dopustit tím, že u prodávaného vozidla Volkswagen Touran deklaroval počet najetých kilometrů ve výši, která neodpovídala skutečnému stavu vozidla, neboť při kontrole provedené dne 23. 7. 2013 v jeho autobazaru písemně i ústně uvedl, že vozidlo má najeto 126 300 km, přičemž již k datu 24. 2. 2012 byl stav najetých kilometrů 154 530 km, a dále při téže kontrole u prodávaného vozidla Škoda Roomster deklaroval počet najetých kilometrů ve výši, která neodpovídala skutečnému stavu vozidla, protože

písemně i ústně uvedl, že vozidlo má najeto 57 300 km, přičemž již k datu 24. 11. 2011 byl stav najetých kilometrů 73 801 km.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou podanou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

[3] Městský soud konstatoval, že prohlášení podnikatele o počtu najetých kilometrů ovlivňuje rozhodnutí spotřebitele o tom, zda, jak a za jakých podmínek produkt koupí, a proto je podnikatel při plnění své informační povinnosti povinen vyvíjet náležitou profesionální péči. Po prodejci v oblasti prodeje ojetých automobilů je tak oprávněné požadovat, aby ke zjištění skutečného stavu najetých kilometrů automobilu vyhledával dodatečné informace; jedná se o poctivou obchodní praktiku a obecnou zásadu poctivosti v této oblasti obchodu. Míra tohoto zjišťování záleží na reálných možnostech prodávajícího, přičemž v tomto ohledu na něj lze klást pouze požadavky rozumné a přiměřené okolnostem, což se může dít mimo jiné odborným posouzením stavu vozidla prodejcem či zjištěním počtu najetých kilometrů na internetu dle VIN kódu.

[4] Dle názoru městského soudu nebylo prokázáno, že stěžovatel nevystupoval jako vlastník předmětných automobilů, a proto se na něj vztahovalo ustanovení § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Citované ustanovení by se na stěžovatele ovšem vztahovalo také v případě, že by vystupoval v pozici zprostředkovatele. V této souvislosti městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. 25 Cdo 631/1998 (rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na www.nsoud.cz). Stěžovatel by se rovněž v této situaci nemohl zprostit odpovědnosti s poukazem na § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele s argumentací, že mu potřebné informace o počtu najetých kilometrů neposkytl původní vlastník vozidel; stěžovatel jako prodávající má povinnost vyhledávat dodatečné informace.

[5] Městský soud dále uvedl, že odpovědnost za splnění informační povinnosti je koncipována jako odpovědnost objektivní. Odpovědnosti se proto prodávající může zprostit pouze tehdy, pokud prokáže, že učinil přiměřená opatření vedoucí ke zjištění skutečného stavu ujetých kilometrů. Stěžovatel neprokázal, že provedl diagnostiku stavu vozidla, ačkoli okolnosti daného případu musely stěžovatele jako osobou znalou v dané oblasti vést k závěru, že je zde důvodná pochybnost o vykazovaném stavu tachometru. Městský soud v závěru napadeného rozsudku konstatoval, že vzhledem k absorpční zásadě *„se soud již liberačními důvody vztahujícími se k vozidlu Škoda Roomster nezabýval, výslovně ve vztahu k tomuto vozidlu žalobce žádné ani neuvedl“*.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[6] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel uvedl, že městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že dle odborných příruček stočení tachometru automobilu pod 50 000 km nelze podle znaků zjevného opotřebení odhadnout. Městský soud však neučil žádný odkaz na konkrétní odbornou příručku. V projednávané věci byla zjištěna odchylka najetých kilometrů u vozidla Volkswagen Touran 1,9 TDi 28 230 km a u vozidla Škoda Roomster 1,2 TDi odchylka činila 16 501 km. Vzhledem k závěrům městského soudu tedy nebylo v možnostech stěžovatele, aby tento rozdíl zjistil dle znaků zjevného opotřebení vozidel.

[8] Dále stěžovatel namítl, že informace o servisních záznamech vede autorizovaný servis, který je sděluje pouze osobám, které jsou zapsány v technickém průkazu k vozidlu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel není vlastníkem předmětných vozidel, není ani oprávněn žádat autorizovaný servis o sdělení potřebných údajů. Vlastníkem obou vozidel je P. L., který se stěžovatelem uzavřel zprostředkovatelskou smlouvu. Stěžovatel vycházel pouze ze servisních knih, které mu poskytl vlastník vozidel, přičemž údaje v nich uvedené odpovídaly stavu tachometru ve vozidlech. Zdůraznil také, že znalec vycházel z historie oprav, které na vozidlech byly provedeny a ze záznamů autorizovaných servisů, k nimž stěžovatel neměl přístup. Připomněl, že ani znalec nebyl schopen říci, kolik mají vozidla přesně najetých kilometrů. Poukázal na článek ze dne 22. 8. 2007 zveřejněný na autobazarovém serveru tipcars.com, v němž je konstatováno, že u dobře udržovaných vozidel je obtížné poznat stočení tachometru, přičemž skutečně najeté kilometry automobilu lze zjistit jen za použití drahých technologií.

[9] Stěžovatel dále nesouhlasil se závěrem městského soudu, že údaje o počtu najetých kilometrů u vozidla lze zjistit snadno a bezplatně na internetu. V systému „Autotracer“, který je provozován soukromým subjektem Cebia, spol. s r.o., je služba na zjištění počtu ujetých kilometrů u vozidla zpoplatněna. Navíc se v této databázi, jak již uvedl městský soud, mohou objevovat chyby, přičemž v nyní posuzované věci byla vozidla dovezena ze zahraničí, a proto ani v této databázi by stěžovatel zřejmě nezjistil potřebné informace.

[10] Dále stěžovatel namítl, že se městský soud nevypořádal s jeho námitkou týkající se nepřiměřenosti výše uložené pokuty, kterou uplatnil v replice ze dne 11. 2. 2016 (dále jen „replika“), čímž zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností. Městský soud se s námitkou stěžovatele měl vypořádat a případně od uložené pokuty upustit nebo ji snížit dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

[11] Dle názoru stěžovatele uložená pokuta zjevně odporuje základním principům ukládání sankcí ve správním řízení. Uložená sankce by měla odpovídat závažnosti správního deliktu, míře zavinění, osobě pachatele, způsobu spáchání správního deliktu atd. Ve stěžovatelově případě však nebylo přihlédnuto k jeho majetkovým poměrům a k povaze jeho podnikatelské činnosti. Pokuta uložená stěžovateli je zjevně nepřiměřená, neboť byla uložena ve výši, které nedosahuje ani roční zisk stěžovatele. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02, publ. pod č. 299/2004 Sb. [N 36/32 SbNU 345 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na https://nalus.usoud.cz)]. Na podporu svých tvrzení stěžovatel citoval také z tiskových zpráv žalovaného z roku 2015 a 2016 dostupných na jeho webových stránkách, podle nichž v roce 2015 činila průměrná výše pokuty ukládané žalovaným 30 000 Kč a v roce 2016

19 678,60 Kč. Dle názoru stěžovatele měl proto městský soud od uložené sankce upustit nebo ji snížit v zákonných mezích dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný námitku týkající se nepřiměřenosti výše uložené pokuty považuje za opožděně uplatněnou, neboť ji stěžovatel neuvedl ve lhůtě pro podání žaloby (srov. § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s.). Městský soud se proto touto námitkou nemusel zabývat, neboť se jednalo o námitku nepřípustnou.

[14] Žalovaný uvedl, že stěžovatel v průběhu správního řízení ani v žalobě nenamítal nepřiměřenost výše pokuty. Správní orgány se zabývaly všemi kritérii pro určení výše sankce dle § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Připomněl, že ačkoli majetkové poměry osoby, jíž má být uložena pokuta, nejsou součástí těchto kritérií, posuzuje se toto kritérium s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publ. pod č. 2092/2010 Sb. NSS (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žalovaný se ovšem majetkovou situací stěžovatele nezabýval, neboť stěžovatel nenamítal, že by pro něj byla pokuta ve výši 100 000 Kč likvidační; tato skutečnost nevyšla najevo ani v průběhu správního řízení. Žalovaný považuje uloženou pokutu za přiměřenou, odpovídající okolnostem případu, přičemž její výše dostatečně splňuje represivní a preventivní funkci. Při zvažování výše pokuty nelze vycházet z průměru ukládaných pokut, z něhož vycházel stěžovatel v kasační stížnosti, neboť okolnosti jednotlivých případů se liší. Pokuta, která byla uložena stěžovateli, odpovídá pokutám ukládaným v obdobných případech.

[15] Žalovaný se dále ztotožnil se závěry městského soudu. Své rozhodnutí považuje za správné, zákonné a splňující veškeré požadavky na něj kladené. Městský soud se vypořádal se všemi námitkami stěžovatele a své závěry dostatečně zdůvodnil. K odborným příručkám o možnostech odhadu stočení tachometru podle znaků zjevného opotřebení žalovaný konstatoval, že stav opotřebení vozidla je jen jedním ze způsobů, kterým lze ověřit, zda stav tachometru odpovídá skutečně ujetým kilometrům. Žalovaný zdůraznil, že servisní záznamy o předmětných vozidlech si mohl stěžovatel obstarat prostřednictvím vlastníka těchto vozidel, který mu byl znám. Dále poukázal na skutečnost, že na internetu je bezplatně dostupná služba umožňující zjištění údaje o počtu ujetých kilometrů, která je dostupná na www.kontrolatachometru.cz. K systému Autotracer uvedl, že na záznamu z něj bývá upozornění na neověřené období. Skutečnost, že jsou předmětná vozidla ze zahraničí, nezbavuje stěžovatele povinnosti ověřit stav tachometru.

[16] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od

doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[18] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami vztahujícími se k odpovědnosti za spáchaný přestupek.

[21] Podle § 24 odst. 7 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nesplní informační povinnost podle § 9 a § 10 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele.

[22] Podle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně spotřebitele se pro účely tohoto zákona rozumí prodávajícím podnikatel, který spotřebiteli prodává výrobky nebo poskytuje služby.

[23] Podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je prodávající povinen řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodávaných výrobků nebo charakteru poskytovaných služeb, o způsobu použití a údržby výrobku a o nebezpečí, které vyplývá z jeho nesprávného použití nebo údržby, jakož i o riziku souvisejícím s poskytovanou službou. Jestliže je to potřebné s ohledem na povahu výrobku, způsob a dobu jeho užívání, je prodávající povinen zajistit, aby tyto informace byly obsaženy v přiloženém písemném návodu a aby byly srozumitelné.

[24] Dle § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele se prodávající nemůže povinnosti uvedené v odstavci 1 zprostit poukazem na skutečnost, že mu potřebné nebo správné informace neposkytl výrobce, dovozce nebo dodavatel. Tyto povinnosti se však nevztahují na případy, kdy se jedná o zřejmé nebo obecně známé skutečnosti.

[25] Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že pro účely ochrany spotřebitele se za podnikatele ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele považuje rovněž každá osoba, která uzavírá smlouvy související s vlastní obchodní, výrobní nebo obdobnou činností či při samostatném výkonu svého povolání, popřípadě osoba, která jedná jménem nebo na účet jiného, tj. též zprostředkovatel, který má tudíž zásadně stejné povinnosti vyplývající ze zákona o ochraně spotřebitele jako běžný prodávající - viz komentář k výkladu § 2 zákona o ochraně spotřebitele, Wolters Kluwer, ASPI. V projednávané věci přitom není sporné, že stěžovatel při prodeji uvedených automobilů vystupoval jako podnikatel provozující autobazar. Skutečnost, zda P. L., který má být údajně vlastníkem těchto vozů, je podnikatelem či nikoli, je při posouzení postavení stěžovatele jako prodávajícího v jeho vztahu ke spotřebiteli ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele nerozhodná. Na základě výše uvedeného tedy Nejvyšší správní soud konstatuje, že nelze přisvědčit námitce stěžovatele, že byl údajně pouze

zprostředkovatelem prodeje předmětných automobilů; tato skutečnost by na postavení stěžovatele jako prodávajícího ve smyslu § 2 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně spotřebitele nemohla mít jakýkoli vliv.

[26] Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že stěžovatel jako prodávající musí podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele především poskytovat informace o podstatných vlastnostech prodávaného zboží, přičemž v případě prodeje ojetých vozidel se jedná zejména o informace o počtu ujetých kilometrů. Není totiž pochyb o tom, že počet ujetých kilometrů je podstatným parametrem prodávaného ojetého automobilu. Zdejší soud se charakterem informační povinnosti prodejce zabýval např. v rozsudcích ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 70/2015 - 56, ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 – 36, anebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 - 36. Dle citovaných rozsudků lze přitom na prodejce ve smyslu § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele klást jen rozumné požadavky, které jsou přiměřené okolnostem daného případu. Stav tachometru je ovšem údajem pouze orientačním a nelze z něj bez dalšího vycházet. Je tedy nutné, aby prodávající zjišťoval skutečnosti, které ve svém souhrnu a vzájemných souvislostech podávají informaci o počtu ujetých kilometrů.

[27] V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 – 36, je k dané problematice dále uvedeno následující: „*Spotřebitel spoléhá na to, že mu bude poskytnuta řádná informace o hlavních vlastnostech zboží. Podstatný kilometrový proběh má vliv na opotřebení vozidla a následně i na cenu. Pokud prodejce uvede údaj o stavu tachometru při prodeji ojetého vozidla, předává tím spotřebiteli informaci, kterou on považuje za významnou. Na tabulce u vozidla je pouze několik vybraných údajů, které lze považovat za nejpodstatnější, a protože je vybrala osoba znalá oboru, je jich poměrně málo. Zároveň spotřebitel ví, že tachometr slouží k zaznamenání počtu ujetých kilometrů. Údaj o tachometru tedy logicky správně spojuje s počtem ujetých kilometrů. Pokud by tomu tak nebylo, neměla by informace o stavu tachometru žádný skutečný význam a nemělo by smysl ji podávat. Mohla by jen klamat či uvádět spotřebitele v omyl, čemuž má právě předcházet právní úprava ochrany spotřebitele, kterou zná spotřebitel i prodávající, případně ji vlastní vinou nezná, ale její neznalost neomlouvá. Hlavním úkolem zákona o ochraně spotřebitele je chránit spotřebitele jako „slabší stranu“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 169/2015 – 33). Proto je třeba vykládat § 9 odst. 1 ve prospěch spotřebitele (srov. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2009, sp. zn. III. ÚS 2983/08, jenž se ovšem týkal výkladu ustanovení zákona o ochraně spotřebitele na půdorysu občanského soudního řízení). Řádná informace, na kterou se může spotřebitel spolehnout, má být pravdivá. Za řádné informování naproti tomu nelze považovat nepravdivý údaj, jelikož neposkytuje informace o skutečném stavu zboží. Tomu odpovídá i znění § 9 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, kde se stanoví, že prodávající se nezbaví informační povinnosti ani v případě, že správné informace nedostane od svého dodavatele. Řádná informace je tedy dle zákona „správná“ a ta musí být též pravdivá.*“

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel podniká v oboru prodeje ojetých vozů od roku 2012, přičemž jako podnikatel je v běžném styku se spotřebitelem. Stěžovatel tedy musí dodržovat požadavky na svou odbornou péči, tj. úroveň zvláštních dovedností a péče, kterou lze od podnikatele ve vztahu ke spotřebiteli rozumně očekávat a která odpovídá poctivým obchodním praktikám nebo obecným zásadám dobrých mravů v oblasti jeho činnosti [srov. též § 2 odst. 1 písm. o) zákona o ochraně spotřebitele]. Počet

ujetých kilometrů je jednou z hlavních charakteristik ojetých automobilů, stěžovatel v tomto oboru podniká, je proto zcela přiměřené na něj klást požadavek, aby tento údaj u jím prodávaných vozidel ověřoval. V této souvislosti lze opět odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 8 As 255/2016 – 36, podle něhož: „*V rozsudku čj. 8 As 70/2015 – 56 zdejší soud uvedl, že lze na prodávajícího klást pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem. Nyní soud vykládá a zpřesňuje, jaké požadavky to pro prodejce ojetých automobilů jsou. Stěžovatelka uvedla, že nebylo v jejích technických možnostech zjistit požadované údaje. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že výběr technického zázemí a jeho rozsahu je na volbě stěžovatelky, nemůže ho však později užívat jako důvodnou omluvu pro nedodržování zákona; navíc jej mohou zajistit i externí subjekty. Stěžovatelka také mohla provést diagnostiku vozidla nebo vyhledat údaje v on-line databázích, což není činnost technicky náročná. Případné náklady, které nejsou nepřiměřeně vysoké, se zřejmě promítnou do ceny vozidla, ale tak tomu je u všech prodejců ojetých vozů, na které povinnost dopadá. Jelikož má stěžovatelka ze své činnosti zisk, musí také nést náklady a rizika s ním spojená. Riziko též nesmí přenášet na spotřebitele; pokud vozidlo se stočeným tachometrem zakoupí od svého dodavatele, může se vady a náhrady škody dovolávat v tomto vztahu. Stěžovatelkou tvrzená nepředvídatelnost udělení sankce vychází pouze z neznalosti práva. Ta ji však neomlouvá. O to více, že se jedná o podnikatelku a měla by znát právní úpravu na její činnost dopadající. Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka nedostála své informační povinnosti. Stejně tak lze souhlasit s povinností prodávajícího vyhledávat informace k ověření počtu ujetých kilometrů. Závěr krajského soudu o tom, že pokud je odborné zjištění stavu ujetých kilometrů nad rámec možností prodejce, musí spotřebitele na tuto skutečnost a případné nesrovnalosti upozornit, má Nejvyšší správní soud za správný. Požadavek zjištění stavu počtu ujetých kilometrů je navíc rozumný a přiměřený; nemůže-li prodejce kilometrový proběh ani při zachování veškeré odborné péče zjistit, musí na to výslovně zájemce upozornit; údaj o stavu počítače kilometrů ve vozidle se totiž za takové situace stává jen orientační, ba bezcenný. Jak plyne z výše uvedeného, prodejce ojetých automobilů musí dle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele řádně informovat o počtu najetých kilometrů.*“ Citované závěry jsou použitelné v plném rozsahu také na nyní posuzovanou věc, přičemž z nich rovněž k námitkám stěžovatele plyne, že není podstatné, zda by případně poskytnutí informací z online databáze bylo zpoplatněno. K případným nepřesným údajům se systému Autotracer zdejší soud uvádí, že prodávající (stěžovatel) tyto informace může porovnat s dalšími zjištěnými skutečnostmi a učinit závěr o skutečně ujetých kilometrech či o tom, že není v jeho možnostech tuto informaci zjistit. Závěry městského soudu, které se týkají povinnosti stěžovatele jako prodávajícího postupovat při prodeji ojetých automobilů s odbornou péčí a ověřovat u prodávaných automobilů počet najetých kilometrů, popř. i prostřednictvím příslušných databází, a v případě, že jejich ověření není možné, tuto skutečnost sdělit kupujícímu, jsou tedy správné.

[29] S ohledem na vše výše uvedené přitom neobstojí ani námitka stěžovatele, že při poskytování údajů o počtu najetých kilometrů vycházel ze servisních knih, které mu byly poskytnuty vlastníkem vozidla. Městský soud k této otázce ostatně správně konstatoval zjevné nesrovnalosti, které spočívají např. již ve vedení servisní knížky u vozidla Volkswagen Touran, která je vyplněna neodborně a u jedné z kontrol chybí příslušné razítko, dále bylo stěžovatelem deklarováno, že automobil je prodáván od prvního majitele, ale v servisní knížce je uveden majitel další. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se

závěry městského soudu, že již tyto nesrovnalosti musely stěžovatele vést k pochybnostem o vykazovaném počtu najetých kilometrů.

[30] Městský soud k počtu zaznamenaných kilometrů na tachometru dále konstatoval, že *„odborné příručky udávají, že stočení pod 50 000 km nelze podle znaků zjevného opotřebení odhadnout“*. Následně uvedl, že míru opotřebení vozidla lze odborným posouzením odhadnout prohlédnutím jednotlivých části vozidla. Městský soud však nijak nekonkretizoval, z jaké *„odborné příručky“* vlastně vycházel. Nejvyššímu správnímu soudu tedy nezbývá než ke kasační námitce, která se týkala zjištění městského soudu z *„odborné příručky“*, konstatovat, že v tomto směru je závěr městského soudu nepřezkoumatelný (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). S ohledem na již výše uvedené však nemá tato pouze dílčí vada rozsudku městského soudu vliv na zákonnost jeho závěrů o informační povinnosti stěžovatele jako prodávajícího a sama o sobě by tedy nemohla vést ani ke zrušení napadeného rozsudku.

[31] Stěžovatel dále namítal, že se městský soud nevypořádal s námitkou nepřiměřenosti výše uložené pokuty a případně nepřistoupil k upuštění od uložené pokuty stěžovateli či ji nesnížil dle § 78 odst. 2 s. ř. s.

[32] Nejvyšší správní soud k těmto námitkám považuje za vhodné nejprve uvést, že k moderaci sankce podle § 78 odst. 2 s. ř. s. může soud přistoupit jen tehdy, jsou-li naplněny zákonné podmínky vymezené v citovaném ustanovení, tedy 1) není dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, 2) ve správním řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, 3) *žalobce včas uplatnil návrh na moderaci sankce* a 4) uložený trest je zjevně nepřiměřený. Všechny podmínky vyjmenované v ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. musí být splněny kumulativně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 77/20012 – 46). Jedná se přitom o výjimku z kasačního přezkumu typického pro správní soudnictví, který nedává správnímu soudu pravomoc k tomu, aby rozhodnutí sám měnil, a skýtá mu pouze dvě základní možnosti: zamítnout nedůvodný návrh (žalobu či kasační stížnost), nebo napadené rozhodnutí k důvodnému návrhu zrušit (a nejčastěji vrátit k dalšímu řízení), případně vyslovit nicotnost správního rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 1 As 30/2004 - 82).

[33] Návrh na moderaci sankce může být uplatněn kdykoliv v průběhu řízení, nevztahuje se na něj tedy koncentrace řízení ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatel však takový návrh v řízení před městským soudem nevznesl; nebyla tedy splněna jedna ze základních podmínek pro uplatnění možnosti moderace ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s.

[34] K uvedené námitce Nejvyšší správní soud dále uvádí, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného dne 19. 11. 2014, přičemž teprve v replice ze dne 11. 2. 2016 *„nad rámec“* vyjádření žalovaného k žalobě a *„z opatrnosti“* namítl, že jemu uložená pokuta správními orgány odporuje základním principům ukládání sankcí ve správním řízení. Stěžovatel dále uvedl, že se správní orgány nezabývaly jeho majetkovými poměry. Stěžovatel však nenavrhoval, aby městský soud pokutu snížil nebo přistoupil k upuštění od

uložené pokuty. Nenavrhl tedy moderaci uložené sankce ve smyslu § 78 odst. 2 s. ř. s. Městský soud se proto tímto (neexistujícím) návrhem nemusel zabývat a v řízení o kasační stížnosti není návrh na moderaci, který byl uplatněn poprvé až v kasační stížnosti, přípustný (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2017, č. j. 2 As 28/2017 – 32). Kasační námitka, která se vztahuje k moderačnímu právu soudu dle § 78 odst. 2 s. ř. s., tedy není důvodná.

[35] Nejvyšší správní soud následně přistoupil k posouzení námitky vztahující se k nepřiměřenosti výše uložené sankce. Nejprve je nutné zdůraznit, že stěžovatel podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného, které mu bylo doručeno dne 23. 9. 2014, dvouměsíční lhůta k podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. (resp. k rozšíření žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s.) tedy skončila dne 24. 11. 2014 (23. 11. 2014 byla neděle). Žalobní námitku nepřiměřenosti výše uložené sankce ovšem stěžovatel poprvé uplatnil teprve v replice ze dne 11. 2. 2016, tedy zcela zřejmě po uplynutí lhůty k podání žaloby, resp. k rozšíření žalobních bodů. Stěžovateli tedy lze sice přisvědčit v tom, že s uvedenou námitkou se městský soud nijak nevypořádal, ale s ohledem na zcela zjevnou opožděnost této námitky, která má za následek, že by k ní městský soud stejně při svém rozhodování přihlédnout nemohl, nemůže mít toto dílčí pochybení městského soudu za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Ani tato kasační námitka tedy není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Ze shora uvedených důvodů dospěl zdejší soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

[37] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl dle § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[38] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. ledna 2018

Mgr. Ondřej Mrákota
předseda senátu